

og jeg kan derfor ogsaa i saa Henseende blive ved det oprindelige Forslag. Jeg udtalte den Gang, og jeg gentager det, at jeg ønskede at gaa noget videre, og som ærede Medlemmer have set, har jeg stillet et Par smaa Ændringsforslag, som forekommer mig at være det mindste, vi kunne nøjes med ved denne Lejlighed, sammen med det af det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds foreslaaede.

Jeg skal kortelig nævne disse Forslag. De omhandle Optagelse paa eller Udelukkelse fra Listen af dem, der skulle være valgberettigede i §§ 5 og 7, hvor det nu hedder, at Sagen gennem Provsten kan indankes for Biskoppen, saaledes at dennes Afgørelse er endelig. Jeg har ønsket, at der i Stedet skulde komme til at staa: gennem Provsten og Biskoppen for Ministeriet, saaledes at Ministeriet faar Afgørelsen. Det er det samme, begge Forslagene gaa ud paa, og jeg synes, det var ganske naturligt og rimeligt at foretage denne Ændring. Det hænger sammen med min Opfattelse af Folkekirken som en borgerlig Indretning, hvilket jeg var inde paa ved Sagens første Behandling. Og selv om man vil strides derom, er en Ting fuldstændig sikker, og det er, at Menighedsraadene i hvert Fald ere Udtryk for den borgerlige Side af Menighedslivet, og derfor forekommer det mig ogsaa, at den Afgørelse, her er Tale om, i Virkeligheden burde ligge hos Ministeriet i Stedet for hos Biskoppen. Jeg tror, som jeg den Gang nævnedes, at det i adskillige Tilfælde vil være heldigere, og jeg anbefaler ærede Medlemmer, som ere enige med mig i denne Opfattelse, at stemme for de to smaa Ændringsforslag, som jeg har stillet. I øvrigt er min Stilling, som jeg har nævnt, den, at jeg kunde ønske at gaa betydeligt videre, og jeg er i den Henseende væsentlig enig med det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), og det forekommer mig navnlig, at det kunde være meget hensigtsmæssigt ved denne Lejlighed at vedtage de af ham under Nr. 9 og 11 stillede Ændringsforslag. Dog skal jeg med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 11 udtale, at naar han deri foreslaar hemmelig Afstemning, er jeg ikke enig deri. Da vi i sin Tid fik hemmelig Afstemning ved politiske Valg, stemte jeg imod det, og jeg har fremdeles den Opfattelse, at det var ønskeligt ikke at have det. Jeg tror, det er mere ønskeligt og mere højnende for Personlighedens

Udvikling hos de enkelte Vælgere baade i den ene og den anden Retning at have offentlig Afstemning, men det er jo et Spørgsmaal, der ikke er særlig Grund til at drøfte her, da et saadant Forslag neppe vil blive vedtaget eller faa nogen Indflydelse.

Min Stilling til selve Lovforslaget vil jo, hvad jeg ogsaa rørte ved, da jeg havde Ordet ved første Behandling, i væsentlig Grad komme til at afhænge af, hvad man kan vente at faa vedtaget her i dette Ting, og navnlig ogsaa for en væsentlig Del af, hvad den højtærede Minister kan gaa med til. Hvad han bestemt modsætter sig, kan jeg ikke paa nærværende Tidspunkt tilraade, idet det er min Overbevisning, at det er ønskeligt at faa Loven forlænget, og kunne vi faa den forlænget med de smaa Forbedringer, som vi ved første Behandling hørte, at Ministeren kunde slutte sig til, vil jeg sige: Lad os saa hellere tage dette og saa for øvrigt vente og se, hvad vi kunne faa i næste Omgang.

Angaaende den mere indgaaende Udtalelse, som vi hørte fra den sidste ærede Taler, om det kirkelige Udvalg, tror jeg ikke, der er Grund til her at komme stærkt ind paa det eller paa Kirkeforfatningen i det hele. Det ligger ikke for. Men jeg vil dog sige, som jeg har sagt før, med Hensyn til Kirkeforfatningen, at jeg tror, at vi have al den Kirkeforfatning, vi behøve, og vi faa den fremdeles, eftersom Livet kræver det. Jeg tror, at Grundlovens Bud i Virkeligheden er tilfredsstillet. Og naar det har føjet sig, som det hidtil har føjet sig, saaledes, at naar de levende Kristne indenfor den danske Folkekirke, efterhaanden som Udviklingen foregik, fik den Overbevisning, at deres sjælelige Udvikling og deres aandelige Liv ikke kunde røre sig tilstrækkeligt indenfor Lovens Rammer, saa var den lovgivende Forsamling lydhør nok til at løse Baandene, saaledes at Livet kunde blive ved at gaa sin Gang til Lykke og Velsignelse, tror jeg, at det er den rette Maade at ordne denne Sag paa, og jeg tror, at det vil blive ved at ske ogsaa fremtidig saaledes. Jeg kan heller ikke indse, at det ærede Medlem har Ret, naar han sagde, at Menighedsraadsloven skulde være et stærkt Slag i Ansigtet paa Gejstligheden; thi denne maa dog i alt Fald i det mindste i samme Maade som andre, og man kunde fristes til at sige i højere Grad end andre, være saaledes i Forstaaelse med Udviklingen, at den var klar